

Jestliže žal. úřad pojal takový výrok do svého rozhodnutí, odporuje výrok ten zákonu, a bylo proto nař. rozhodnutí v tomto směru zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 4983.

Zajištění bytů. — Policejní právo trestní (Slovensko): * Předpisem § 19 zák. č. 225/1922 nebyl na Slovensku omezen instanční postup v přestupkových věcech podle § 18 cit. zákona, stanovený v § 177 a násl. uh. pol. trest. řádu č. 65.000/1909.

(Nález ze dne 6. října 1925 č. 9480/24.)

V ě c: František Sch. v Košicích proti župnímu úřadu v Košicích o přestupek § 13 zák. č. 87 z r. 1923.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: — — — —

Rozsudkem polic. ředitelství v Košicích byl st-l uznán vinným přestupkem § 13 zák. z 26. dubna 1923 č. 87 Sb., spáchaným tím, že pro jiného zajištěný byt svévolně zaujal a jej v době úřadem určené nevyprázdnil a byl odsouzen dle § 18 cit. zák. k peněžitě pokutě 5000 K, v případě nedobytnosti do vězení v trvání 250 dnů. Současně vysloveno, že jest povinen dle cit. § 18 byt, o nějž tu jde, do 48 hodin vyprázdni.

Odvolání st-lovo bylo žal. úřadem zamítnuto, rozsudek I. stolice v plném znění potvrzen a st-l poučen, že toto rozhodnutí jest dle § 19 zákona č. 225 z r. 1922 konečným a naříkatelným jedině před nss.

Maje rozhodnouti o tížnosti, uvážil nss toto:

Dle § 5 zák. o ss jest přípustna stížnost k tomuto tribunálu jen tehdy, byla-li sporná záležitost přípustným postupem admin. stolic konečně vyřízena. Dle § 18 zákona č. 225/22 trestají se přestupky dle cit. zákona a úředních nařízení podle něho vydaných politickým úřadem okresním, případně státním policejním úřadem. Omezení postupu instančního v tomto předpisu není a dlužno tudíž míti za to, že po této stránce platí všeobecné normy právní v této příčině vydané. Dle § 177 uher. policej. řádu (nař. č. 65.000 z r. 1909), jest proti rozsudku první stolice přípustno zpravidla odvolání do dvou instancí, leda že by šlo o výjimku stanovenou v § 178 cit. nařízení, t. j., že se rozsudky obou prvních stolic kryjí co do otázky viny, a trest vyslovený II. stolicí nepřesahuje pokutu 30 K.

V daném případě sice jak I., tak i II. stolice zodpověděla souhlasně otázku viny st-lovy v jeho neprospěch, leč rozsudkem II. stolice byl odsouzen k pokutě 5000 K resp. vězení v trvání 250 dnů. Proto nešlo v daném případě o výjimku stanovenou § 178 polic. ř., a st-li stála ještě otevřena cesta ke III. stolicí. Stížnost podanou k nss-u již do rozhodnutí stolice II. bylo by tudíž odmítnouti jako nepřípustnou. Leč rozhodnutím II. stolice, jež označilo tento rozsudek jako konečný a výslovně poučilo st-le, že mu přísluší toliko stížnost na nss, byl st-l uveden po této stránce v omyl a stížnost k nss skutečně podal. Vadným postupem žal. úřadu právě vytčeným byl tudíž st-l podstatně zkrácen v závažném

směru v procesním právu účinné obrany zákonem mu zaručené, pročež nutno postup ten kvalifikovati jako podstatnou vadu řízení správního, jakou má na mysli § 6 cit. zák. o ss.

Ovšem domníval se žal. úřad dle obsahu právního poučení již zmíněného, že jest dle § 19 konečnou instancí v trestních věcech dle § 18 zákona č. 225/1922, leč neprávem. Cit. předpis stanoví, že v obcích s právem municipálním vykonává působnost dle cit. zákona příslušející obcí magistrát, že nadřízenou vrchností jest župan a že župan rozhoduje s platností konečnou. Dle doslovu a souvislosti těchto ustanovení nelze pochybovati o tom, že tu jest stanoven postup instancí správních toliko ve věcech, které dle zákona č. 225 z r. 1922 spadají do kompetence obcí pro případ, že tu jde o obec s právem municipálním, kteréžto ustanovení a jeho účel jest ve zřejmém souladu s předpisem 2. odst. § 17 cit. zák. V daném případě však nejde o věc spadající do kompetence obce, nýbrž o přestupek náležející před státní okresní úřady správní, případně policejní, a nelze tu již proto předpisu § 19 užití. Spočívá tudíž svrchu naznačený vadný postup žal. úřadu na mylném výkladu § 19 zák. č. 225/1922. V důsledku toho bylo nař. rozhodnutí zrušiti z důvodu § 7 zák. o ss, aniž bylo lze po věcné stránce zkoumati, zdali bylo proti st-li zakročeni podle § 18 resp. 13 zák. č. 225 z r. 1922 vůbec odůvodněno.

Č. 4984.

Státní zaměstnanci: * Státnímu úředníku, který byl přikázán na výpomoc k jinému úřadu (substituce), nepřisluší nárok na příplatek k dietě (t. zv. nocležné) ve smyslu odd. I. b. 3 usnesení ministerké rady ze 4. června 1920 (výnos min. fin. z 15. června 1920 č. 5034 pp. věstník č. 26 ex 1920).

(Nález ze dne 6. října 1925 č. 18.266/24.)

Věc: František F. v N. proti ministerstvu vnitra o nocležné.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Vynesením presidia zsp-é v Praze z 26. července 1923 přidělen byl František F., okresní hejtman v N., po dobu zdravotní dovolené okresního hejtmana Dra B. na výpomoc k osp-é v P. a vykonával substituci tu od 30. července 1923 do 15. srpna 1923, tedy po dobu 17 dnů. Upravujíc výkaz substitučních výloh st-lem podaný, přiznala mu zsp náhradu cestného z N. do P. a zpět, jakož i stravné za dobu 17 dnů; povolití nocležné mu však odepřela. Námitkám podaným proti této úpravě zsp nevyhověla, poněvadž podle oběžníku presidia zsp-é z 18. května 1922 č. 16.661 přísluší příplatek 10 K k dietě pouze v tom případě, když úředník byl nucen ztrávit noc, t. j. od 22. do 5. hodiny mimo úřední místo. Odvolání, v němž st-l uplatňoval alternativně nárok na nocležné (příplatek k stravnému) nebo na náhradu každodenních cestovních výloh, žal. úřad nař. rozhodnutím nevyhověl z důvodů vynesení zsp-é a dále proto, že — jak st-l sám v odvolání přiznává — dojížděl denně z N. do P. a tedy v P. nenocoval.

O stížnosti uvážil soud takto: